



Farní věstník

BŘEZEN 2011

Vydává Římskokatolický farní úřad v Telči
ročník XIX, číslo 3

Postní doba – nutné zlo?



Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelů (v kostelech bez květin a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nejvíce zapírat. Bůh se mi tak do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe... Velmi dobře si vybavuji moment, jak jsem se styděl, když jsem na popeleční středu jako malý kluk vycházel mezi “normální” lidi z kostela sv. Kříže Na Příkopech s ušpiněným čelem ...

Nechápal jsem proč to všechno musí být. Možná, že mi to tehdy někdo vysvětlil, ale já si to nepamatuji. Pamatuji si jen, že jsem vnímal, že je to všechno kvůli té “postní době”, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni onoho damoklova meče nesmyslné pochmurnosti a odříkání.

Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě

postní doba a půst. (A zkoumám dodneška...) Z mého zkoumání nyní vím, že v “postní době” nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení. Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji.

Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich může překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré.

Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: “půst”, “modlitbu”, “almužnu” a “smíření”. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život. Postem se člověk něčeho dobrovolně zříká (peněz, času, aktivit...) a to, čeho se zřekl poskytuje potřebným – což je podstatou “almužny”. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě.

Požehnanou postní dobu !

převzato IMA

Bohoslužby v březnu 2011

So	5. 3. 2011	17:00	Jm. Ježíš
Ne	6. 3. 2011	7:30	Jm. Ježíš
		9:00	Jm. Ježíš
		10:30	Matka Boží
St	9. 3. 2011	8:00	Matka Boží
	<i>Popeleční středa</i>	18:00	Jm. Ježíš
So	12. 3. 2011	17:00	Jm. Ježíš
Ne	13. 3. 2011	7:30	Jm. Ježíš
		9:00	Jm. Ježíš
		10:30	Matka Boží
So	19. 3. 2011	17:00	Jm. Ježíš
Ne	20. 3. 2011	7:30	Jm. Ježíš
		9:00	Jm. Ježíš
		10:30	Matka Boží
So	26. 3. 2011	17:00	Jm. Ježíš
Ne	27. 3. 2011	7:30	Jm. Ježíš
		9:00	Jm. Ježíš
		10:30	Matka Boží

Příprava na svátost biřmování

V našich farnostech (Telč, Radkov, Kostelní Myslová, Mrákotín) jsme již začali přípravu na svátost biřmování. Svátost biřmování přijede otec biskup Vojtěch Cikrle udělit v **neděli 23. 10. 2011**.

Setkání je každý sudý čtvrtek v 16.00 hod. pro skupinku mladších a v 17.30 hod. pro skupinku starších biřmovanců. A vždy v sudou sobotu v 9.00 hod. pro ty kteří nemohou ve čtvrtek. Noví zájemci mohou ještě přijít. Na setkání je třeba si přinést bibli, tužku, složku na pracovní listy a poznámkový sešit.



8. neděle v mezidobí – cyklus A

Iz 49,14-15; 1 Kor 4,1-5; Mt 6,24-34

Ježíš řekl svým učedníkům: “Nikdo nemůže sloužit dvěma pániům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst (nebo co budete pít), ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvilku? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si

proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hleďte (jeho) království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si, proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.” (Mt 6,24-34)

Vyzvání k bezstarostnosti

Martin Heidegger spatřuje podstatu člověka v jeho bytostné starostlivosti. Bytí je starost. Pobývat ve světě znamená starat se o vlastní existenci, dělat si o sebe starosti, starat se sám o sebe. Starost činí člověka neklidným a nedovolí mu nikdy vydechnout.

Ježíš však chápe člověka jinak. Člověk není svým založením bytostí, která si primárně dělá starosti, nýbrž bytostí, která má důvěru, která se s důvěrou obrací ke svému Otci, který se o ni postará. V horském kázání vyzývá Ježíš apoštoly, aby si nedělali starosti:

Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat... Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? (Mt 6,25.27)

Málokterý jiný Ježíšův výrok vyvolal takovou kritiku jako podobnoství o starosti. Nedělat si starosti o zítřek je přece nezodpovědné. Ernst Bloch se domnívá, že tento text ilustruje ekonomickou naivitu křesťanství. Euchité tímto výrokem ospravedlňovali svůj odmítavý postoj k práci. Mniši následující svatého Antonína naproti tomu považovali práci za podstatnou část duchovního života. Jak máme dnes chápat Ježíšova slova o tom, abychom si nedělali starosti? Chce tím snad upřednostnit alternativní způsob života, který lidem vyčítá jejich přehnanou zaneprázdňenost a nepatřičné ospravedlňování majetku? Podívejme se na přesný význam Ježíšových slov, která lze chápat jako odpověď na starosti, které nás dnes obklopují a zasévají neklid.

Řecké slovo *merimna* (starost) znamená starostlivé nebo strachující se starání o něco, touhu a záměr něčeho dosáhnout, úzkostlivé očekávání, strach z něčeho. Často také vyjadřuje zármutek a lítost. Staří Řekové mluví o sužujících a mučivých starostech, kterým je člověk vydán. Starost člověka je vždy spojena se strachem. Je to jednání ze strachu, “praktikovaný strach o bytí” (Ulrich Luz). Právě tuto úzkostlivou starostlivost má na mysli Ježíš ve svém podobnoství. Na základě těchto dvou podobnoství nám dává odpověď. Podobnoství o ptáčích, kteří nesejí, a přesto sklízí, je zaměřeno na práci člověka. Podobnoství o polních lilích, které nepracují a nepředou, reaguje na běžnou práci žen. Oba druhy práce jsou dobré. Člověk však svou starost o práci často nepřiměřeně přehání. Místo toho, aby pracoval s důvěrou v Boží pomoc, se domnívá, že všechno závisí jen na něm. Je to koneckonců strach, který ho obestírá, strach, aby nepřišel zkrátka, aby neměl nedostatek. Tento strach kazí jeho práci. Brání mu, aby se těšil z práce, aby se s chutí oddával své kreativitě. Práce se pak stává pouhým výrazem starosti a strachu. Zmocňuje se člověka a udržuje ho v trvalém neklidu.

Je pochopitelné, že si člověk dělá starosti o svůj život a o svou budoucnost, neboť jeho bytí je v tomto světě ohroženo. Ale nejistá existence by ho neměla hnát do úzkostlivé starosti, nýbrž v něm vzbudit důvěru, že sám Bůh se o něj postará. Ježíšova slova byla patrně určena apoštolům, kteří zanechali své práce a jako putující kazatelé vložili veškerou důvěru na Boha. Avšak již Matouš aplikoval tato slova na společenství lidí. Jsou to slova, která mají dnes stejnou platnost jako kdysi. I pro nás platí zásada: *Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno* (Mt 6,33). Smyslem není to, že nebudu smysluplně a odpovědně plánovat svou

pozemskou existenci, neboť určité zaopatření a zajištění je nezbytné. Otázkou však zůstává, co je mým hlavním cílem. Jestliže budu kroužit pouze kolem sebe a kolem svého strachu, bude celý můj život šířán obavou a já se budu neustále pln neklidu rozhlížet po nových cestách, které mi umožní určité zajištění. Pohled na Boží království však relativizuje mou starost. Mohu se do jisté míry zabezpečit proti krádeži, avšak nemohu jí zcela zabránit. Mohu si platit nadstandardní životní pojištění, avšak nemohu si tím prodloužit život. Nemám žádnou záruku zdravého života a vysokého věku. Jsem v Božích rukou. Rozhodující je, že Boží království přijde, že Bůh bude vládnout také ve mně. Jestliže ve mně vládne Bůh, nebudou mne sužovat starosti. Bůh mne osvobodí od bůžků tohoto světa, ke kterým se tak úzkostlivě upínám a kteří mi nikdy nedopřejí pokoje, dokud nebudu zcela jejich.

Úzkostlivá starostlivost zatemňuje ducha. Budu se sice starat o svou budoucnost, avšak nebudu jednat rozumně. Strach mne požene k nesmyslným výdajům a zajištěním. Ježíš nás chce od tohoto úzkostlivého strachu osvobodit, abychom mohli převzít rozumnou odpovědnost za sebe a svou rodinu. Umění spočívá v tom, zajistit si budoucnost a zároveň se dokázat oprostít od starostí. Mám dělat to, co je v mých silách, a poté vše s důvěrou přenechat Bohu. Jako správce kláštera vím, že jsem zodpovědný za řádné finanční zabezpečení kláštera a všech jeho zaměstnanců. Ale pokud mne budou starosti spojené se zajištěním kláštera pronásledovat i v modlitbě, pak není něco s mou duší v pořádku. Pak už mi jde hlavně o sebe samého, nikoliv o Boha a jeho království. Chci se ospravedlnit před lidmi a vypadat před nimi dobře. Už mi nejde o Boží spravedlnost, o důvěru, že Bůh učiní to nejlepší.

Ať už se se mnou stane cokoli, vím: Bůh je ve mně. A tam, kde přebývá Bůh, Tajemství, tam jsem doma, tam jsem v úkrytu a bezpečí i uprostřed nebezpečí a nejistoty tohoto světa. Jedině Bůh dokáže člověka osvobodit od starostí. Kde je on Pánem, tam je mír, tam je bezstarostnost, domov, bezpečí, pokoj.

Anselm Grün – Pokoj v srdci



Sbírka pro Diakonii Broumov

V sobotu **26. 3. 2011 od 9:00 do 16:00 hod.** se uskuteční tradiční sbírka pro Diakonii Broumov v prostorách bývalého Školního statku v Telči.

Darované věci prosíme ukládejte do papírových krabic nebo pytlů pro snažší manipulaci při skladování a dopravě. Případné informace o tom, co lze darovat lze získat na tel. č. 732 157 552. Při této sbírce lze darovat i nepotřebné staré autolékárničky.

Děkujeme za štědrost.
Farní Charita

Postní almužna - dobrovolná duchovní formace

Postní almužna je akce duchovní formace, která navazuje na starobyrou postní tradici. Věřící, kteří se během postní doby zřeknou některých požitků, můžou částku v hodnotě odřeknutého požitku věnovat na pomoc lidem v nouzi.

Postní dobu pro věřící letos opět obohatí možnost návratu k starobylé postní tradici – almužně. Tato dobrovolná duchovní formace věřících se koná od roku 2009 z pověření České biskupské konference.

Lidé tak mohou peníze za požitky, které si během postu odřekli, vložit do tzv. postniček a církev je prostřednictvím Charity použije na pomoc potřebným. Podstatou je, že člověk do malé papírové schránky vloží obnos přibližně ve výši ceny požitku, který si odřekl. "Například dítě, když se vzdá čokolády, bonbónu nebo žvýkačky, dá do pokladničky tři koruny, dospělý za cigaretu ušetří pět korun. Tyto finance jsou pak použity na charitativní potřeby," vysvětluje ředitel Charity ČR Oldřich Haičman. "Tato cesta duchovního prožitku je zvláště vhodným nástrojem pro rodiny při prožívání postní doby s dětmi. Je mnoho cest, jak se uskromnit ve svých potřebách a prospět tím nejenom druhým, ale také sami sobě. Je v tom skrytý hluboký sociální rozměr křesťanské víry," říká olomoucký arcibiskup a předseda České biskupské konference Jan Graubner.

Pastorační akce bude zahájena na Popeleční středu (9. března), nebo zejména pak na 1. neděli postní (13. března), a potrvá až dokonce postního období.

Letos se tato akce uskuteční v době od 9. března do 24. dubna 2011, ke konci postní doby věřící donesou svoji almužnu ve schránkách zpět do kostela, kde ji odevzdají. Sběr schránek proběhne až o 2. neděli velikonoční (1. května). V kostelích olomoucké arcidiecéze budou věřící schránky s postní almužnou odevzdávat již na Květnou neděli (17. dubna).

Jde o již o třetí ročník této akce, která se v roce 2009 uskutečnila pouze v brněnské a olomoucké diecézi (na území obou diecézí činila almužna více než 3,4 miliony korun).

Biskupové Čech, Moravy a Slezska tuto akci podpořili na svém loňském plenárním zasedání, konaném ve dnech 19.-20. ledna 2010.

Finanční prostředky použije církev prostřednictvím Charity na pomoc lidem v nouzi a na podporu charitního díla. Na spodní stranu papírové schránky mohou věřící napsat jak nebo ve prospěch koho by se mohla darovaná almužna použít. Proto ústředním posláním postní almužny je spojit úsilí farností a místní Charity pro konání milosrdné lásky k bližním v nouzi.

Pro celé území ČR bylo letos vytištěno celkem 80 000 papírových pokladniček a rozesláno do všech diecézí. Sběr postních schránek od věřících se bude konat dle pokynů duchovního správce.

Obdobné akce duchovní formace a doprovodného prožívání duchovní obnovy prostřednictvím staré postní praxe se pořádají již mnoho let v Anglii, Belgii, Německu, Rakousku, dokonce i v Polsku a na Ukrajině.

27.05.11

NOC KOSTELŮ

Noc kostelů 27. 5. 2011 je:

- pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevení krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů,
- projevem kreativity a důvěry v život u lidí, kteří chrámy stavěli a zdobili, ale i u těch, kteří je dnes obývají a chtějí se podělit o svou víru, o svůj život, a svoje osobní obdarování a dovednosti,
- nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřeb-

ným,

- znamením živé spolupráce křesťanských církví (ekumenismus), která zaceluje rány vzniklé v minulých staletích.

Noc kostelů se bude konat v České, Slovenské i Rakouské republice v pátek **27. května 2011**.

V loňském roce mohli návštěvníci prožít Noc kostelů ve 418 kostelech v celé České republice. Podle informací z jednotlivých diecézí bylo během Noci kostelů 2010 zaznamenáno celkem čtvrt milionu návštěvnických vstupů. Na základě reakcí návštěvníků i médií se otevřeně prostory kostelů, klášterů a modliteben, i doprovodné programy zde připravené, těšily velkému zájmu nejširší veřejnosti.

Jedinečnou příležitost prožít noční program v kostelech poskytne návštěvníkům první česko-slovenská Noc kostelů. Po mimořádném zájmu, který Noc kostelů vzbudila v loňském roce v celé České republice, se v noci 27. května otevře více než 50 kostelů v Trnavské arcidiecézi na Slovensku. Informace o Noci kostelů najdou návštěvníci na www.nockostelu.cz, slovenská Noc kostolov má stránky www.nockostolov.sk.

V roce 2005 proběhla první Noc kostelů - Lange Nacht der Kirchen - ve Vídni, a během čtyř let se spontánně rozšířila do celého Rakouska. V roce 2009 Noc kostelů "překročila hranice" a zapojily se do ní kostely v Brně a Plzni. V roce 2010 se otevřely kostely a modlitebny ve 199 městech a obcích v celé České republice. V roce 2011 Noc kostelů překračuje další hranice, tentokrát do sousedního Slovenska. Ve stejný den a pod stejným vizuálním stylem se tedy Noc kostelů bude konat poprvé již ve třech středoevropských zemích.

V této chvíli je do Noci kostelů v celé České republice zapojeno 150 kostelů; slovenskou Noc kostolov připravuje 55 kostelů.

Jednotlivé farnosti, sbory, církevní obce a řády přivítají v otevřených kostelech návštěvníky bohatým programem včetně komentovaných prohlídek, koncertů, workshopů nebo divadelních představení. Zpřístupněny budou rovněž některé veřejnosti běžně nepřístupné části kostelů jako např. varhanní kůry, sakristie, věže, krypty nebo klášterní zahrady.

Pro návštěvníky bude vytvořen průvodce s programem jednotlivých kostelů, k dispozici budou také další informační materiály.

Informace o Noci kostelů mohou návštěvníci sledovat na webových stránkách

Česká republika: www.nockostelu.cz

Slovenská republika: www.nockostolov.sk

Rakouská republika: www.langenachtderkirchen.at

Do této akce je letos také přihlášená telšská farnost s kostely sv. Jakuba a Jména Ježíš. Zájemci o pomoc při organizování této akce se mohou přihlásit na faře u duchovního správce farnosti. Děkujeme.



Cestou, necestou po telšském děkanství

Bělčovice - kaplička

Obec Bělčovice najdete 6. km od Jemnice. Zdejší kaple byla v roce 1787 odsvěcena a zpusťla. Obnovena byla roku 1820 a zasvěcena Kristu Králi.

Po válce se do Bělčovic přistěhovala rodina Nehybova, která převzala i starost o kapli. O údržbu se dělila celá rodina a i zvonit se museli naučit všechny děti, aby se mohli zastoupit, jak říkal tatínek. Postupně se až na jednu dceru (dnes p. Křivánkovou) všechny odstěhovaly. A tak starost o kapli připadla jí. V

současné době je už přes rok v penziónu v Jemnici a tak veslo přebrala p. Antošová s vydatnou pomocí ostatních osadníků.

Mše sv. se zde sloužily dvakrát do roka, v červnu a pak na výročí zasvěcení kaple. Až s příchodem P. F. Vrátila do Dešné to bylo každých 14. dní. Na to se pokusil navázat i P. Plhoň, když po smrti P. F. Vrátila dostal farnosti Dešná a Nové Sady. Vzhledem k tomu, že to již byla jeho čtvrtá a pátá farnost snížil frekvenci mši sv. na jednu v měsíci. Současný novosadský p. farář, kam Bělčovic farností spadají, prohlásil, že do Bělčovic přijede mši sv. odsloužit, když mu zaručí, že přijde alespoň deset lidí. To mu ale v obci, kde je přes třicet obyvatel, nikdo zaručit nemohl ...

To že v kapli nesmělé modlitby přesto neumlkly, má na svědomí právě paní Antošová, která se ještě z dřívějšího působení zná s hobezkým p. farářem, kterého oslovila a ten jí občas dá vědět, že přijede. Ona svolá "holky" a mše se může slavit. A když mohou přijet i hobežské zpěvačky, odváží se bělčovičtí chválit Pána Boha i zpěvem.

*převzato z časopisu Poutník
(farnost Staré Hobzí)*

Z farní knihovny.

Ve víru víry. Jednou jsem se svými dvěma dětmi zakotvil v občerstvení McDonald's. Po nasycení jsem popíjel Café latte a děti dováděly v dětském koutku. Tu jsem si všiml, že na mou dvouletou dceru Terezku doráží nějaký cizí kluk, asi čtyřletý. Hned jsem však nezakročil, aby se dcerka postupně otkávala životem. Nicméně jsem si přisedl blíže, abych v případě nouze nejvyšší mohl provést záchranný výsadek. Konflikt vyvrcholil tím, že kluk na Terezku zhurta křičel: "Seš debil!" Terezka, která ještě moc mluvit neuměla, na chlapcovu nadávku kurážně odpověděla: "Ne! Teleška!" Svou výpověď doprovodila bojovným výrazem ve tváři; stoupla si na špičky a nadmula celý organismus do bojové pohotovosti. Vše se zopakovalo ještě několikrát: "Seš debil!" "Ne, Teleška!" Útočník se ale našťásti za chvíli unavil a odpochoval. Když jsem to pak doma vyprávěl své ženě, přivedla mě na myšlenku, že tak to vlastně chodí i v životě. Ke každému z nás doléhá mnoho hlasů, jež nás posuzují a snaží se nám vsugerovat nějakou představu o nás samých, která je jen zčásti pravdou, anebo je dokonce zcela vylhaná. Mohou to být třeba hlasy našich nadřízených: "Jsi málo výkonný, jsi neschopný." Mohou to být hlasy našich spolužáků či kolegů v práci: "Pokud se s námi pořádně nenapíšeš, nejsi in." Mohou to být i hlasy reklamy: "Pokud nemáš tento nový mobil, nepatříš k těm, co něco znamenají." Mohou to však být i v nejrůznějších variantách i hlasy našich blízkých, hlasy přátel, hlasy lidí, kterých si vážíme více i méně. Někdy může jít i o hlasy některých duchovních, kteří to jistě "myslí dobře", ale vnucují nám své představy a nároky, jak bychom my nebo naše rodina měli fungovat. V takových situacích je jen na nás, abychom posoudili oprávněnost kritického výroku, a pokud je vylhaný, abychom si obhájili svou důstojnost a integritu. Je důležité vědět, kým opravdu jsme v očích Božích, jaké je tedy naše skutečné "jméno" a jedinečné poslání. Jak ale znát své skutečné jméno, svou identitu v očích Božích? Jak se stávat tím, kým máme být? – Jistě neprohlopíme, půjdeme-li si pro odpověď ke zdroji svého života. Nebojme se proto tyto otázky sdílet s Tím, kdo nás vymyslel, komu na nás záleží a kdo jediný zná naši pravou podstatu, tedy naše jméno. Jen Pán vidí náš život v souvislostech, jen on nejlépe zná všechny naše přednosti i slabosti. Naslouchejme jeho hlasu, a ne slovům, která nás jakkoli "přejmenovávají" a korigují. A prosba na závěr: Nikdy sami nepřejmenováváme druhé.

O třech stromech. Pohádku převyprávěl belgický kněz Gabriel Ringlet. Daniella Ohová, belgická řeholnice z řádu Navštívení Panny Marie, doplnila text pohádky ilustracemi. Byly jednou tři stromy a ty měly velké sny... Každý z nich nesl ve svém srdci jedno přání a každý z nich dostal od Boha dar. Jak se vzácným darem naloží? Tento tradiční libanonský příběh, který povzbuzoval víru dětí již po mnoho generací, jistě zaujme i malé české čtenáře.

Křesťan má kořeny v Kristu. Křesťanský čas se liší od jakéhokoli jiného času tím, že je bytostně poznamenán časem Ježíšovým. V křesťanském čase nadále trvá čas Kristův: ovšem nikoli tak, že by byl křesťanský čas s Pánovým naprosto totožný, neboť v jeho čase je cosi neopakovatelného a charakteristického pouze pro něho, ovšem právě jeho čas dodává času křesťanskému specifický rys. Chceme-li jako křesťané vědět, jakým způsobem přistupovat k času, měli bychom zaměřit pozornost na Ježíše a podívat se, jak on žil v čase.

Vzhledem k tomu, že ve farní knihovně již delší dobu je velmi malý zájem o zakoupení nebo zapůjčení knih, bude provoz v knihovně omezen. Bude zde otevřeno vždy po ranní a deváté mši svaté první neděli v měsíci.

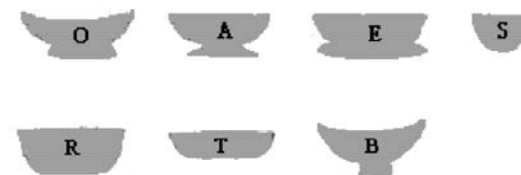
Chtěla bych se omluvit vám všem, kteří jste na mne čekali kvůli vyzvednutí fotografií v neděli po ranní mši svaté. Z důvodu nemoci jsem bohužel nemohla přijít ani poslat zástup.

Pokud byste cokoli potřebovali přivést z Kostelního Vydří, můžete mě kontaktovat na mobil 736729026.

Popeleční středa

Již od konce 11. století se na Popeleční středu uděluje popelem znamení kříže na čelo s formulí: "Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš" (srov. Gn 3,19), nebo "Obráťte se a věřte evangelium" (Mk 1,15). Přijetí popelce je znamením kajivosti převzatým z biblické tradice a uchovávaným v církvi až do dnešní doby. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život, své nepravosti, svůj hřích a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí. Popel, symbol smrti a nicotnosti, se získává ze spálených palmových a olivových ratolestí (ev. "kočiček" - v našich krajích) posvěcených v předešlém roce na Květnou neděli.

Popeleční středa je v katolické církvi dnem **přísného postu** (půst od masa a půst "újmý" - jen jednou za den úplné nasycení).



Na popeleční středu při udělení popelce zaznívá důležitá výzva, která by nás měla provázet nejen celou postní dobou, ale vlastně po celý náš život. Aby se popel nerozsypal, bývá uložen v misce.

Několik takových misek máme a správným přiřazením obrysů s písmeny se dovíme tuto výzvu.

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 18. 3. 2011

Pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolický farní úřad v Telči

Príspevky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@quick.cz

Farní věstník naleznete také na internetových stránkách <http://faratelc.hyperlink.cz>